

Цоко. Сега можешъ да го испроводишъ.

Теоханъ. Късно дойде Драгомире!

Драгомиръ. Какъ късно? Какво искашъ съ това да кажешъ? Не ти разбирамъ.

Теоханъ. Мислихъ че си късно дошелъ въ Царскій дворъ, когато незнаешъ още дворскитъ обичай. Единъ посланикъ, който са вращъ, безъ сполука; за него не трѣба да са карате, кой да го испроводи.

Драгомиръ. Азъ знамъ чи правія пътъ е най-добъръ. Хайди, трѣгвай да вървимъ.

Теоханъ. Добръ. Да вървимъ. [излизатъ].

Цоко. [самъ] Сега съмъ свободенъ. Отмъщеніето е въ рѣцетъ ми. Трѣба да извършъ каквото съмъ обѣщалъ. Но предъ сичко нужно е да са приготвѣ за пътъ. За мене нѣма вече спокойствіе въ тѣзи земи. Азъ съмъ въ подозрѣніе, и за да си запазыжъ живота трѣба да погубѣ едного, за да си отворѣжъ свободенъ входъ въ Византія. Вѣрвамъ какъ Византійскія царь, ще мѣ посрещне съ голѣмъ радостъ, когато чуе че съмъ погубилъ Кардама. А да ли ще бѣдѣ въ състояніе да извършъ таково едно тежко намѣреніе?... ще са опитамъ.... Да вървѣжъ. [излиза].

[заебсата пада].

ДѢЙСТВІЕ ЧЕТВЪРТО.

(Сцената представлява, Господарски салонъ. Отъ двѣтъ страни врата, маса, столове и др. На лѣво *Цоко* свързанъ)

ЯВЛЕНІЕ ПЪРВО.

Цоко (самъ).

О, злощастенъ азъ, колко бѣхъ безуменъ! Заслепенъ отъ едно пусто задоволствіе, отъ едно ласкателство. днесъ си скратявамъ живота. О, каква несполука!—несчастіе!—Моего предначертаніе, моето